

Arrest

nr. 317 901 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 september 2018, in functie van J.K., haar dochter met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 maart 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 226 273 van 19 september 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 maart 2019.

1.4. Verzoekster diende op 7 oktober 2019, in functie van J.K., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 24 maart 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoekster diende op 19 mei 2020, in functie van J.K., een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 november 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Op 9 december 2020 diende verzoekster, in functie van J.K., een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 1 juni 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 261 715 van 6 oktober 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 1 juni 2021.

1.11. Verzoekster diende op 14 december 2021, in functie van J.K., een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12. Op 10 juni 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.13. Verzoekster diende op 28 september 2022, in functie van J.K., een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 maart 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.15. Bij arrest nr. 295 197 van 6 oktober 2023 verwierp de Raad het beroep van verzoekster tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023.

1.16. Op 19 oktober 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 30 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [A.]

Voornaam: [H.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

Betrokkene kwam op 04.08.2018 samen met haar meerderjarige zoon M.K [...] via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een kort familiebezoek in Nederland. Zij keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende op 12.09.2018 in België op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, zijnde K.J [...]. Deze aanvraag werd op 07.03.2019 geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 19.09.2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene op 07.10.2019 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 24.03.2020 werd geweigerd. Op 19.05.2020 diende betrokkene vervolgens een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.11.2020 werd geweigerd. Op 09.12.2020 diende betrokkene dan een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 01.06.2021 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2021 verworpen door de RVV. Op 14.12.2021 diende betrokkene hierna een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.06.2022 werd geweigerd. Op 28.09.2022 diende betrokkene dan een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 21.03.2023 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2023 verworpen door de RVV.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Ten overvloede werd reeds vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en de RVV, dat er geen afhankelijkheids-band bestaat tussen betrokkene en haar in België wonende dochter. Betrokkenes meerderjarige zoon (K.M) die in 2019 samen met haar naar België kwam maakt sedert 22.06.2021 het voorwerp uit van een inreisverbod omdat hij vijf keer na elkaar gezinshereniging aanvraag met zijn Nederlandse schoonbroer op grond van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse dochter op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Haar eerste aanvraag van 12.09.2018 werd op 07.03.2019 geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 19.09.2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene op 07.10.2019 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 24.03.2020 werd geweigerd. Op 19.05.2020 diende betrokkene vervolgens een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.11.2020 werd geweigerd. Op 09.12.2020 diende betrokkene dan een vierde aanvraag

gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 01.06.2021 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2021 verworpen door de RVV. Op 14.12.2021 diende betrokkene hierna een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.06.2022 werd geweigerd. Op 28.09.2022 diende betrokkene dan een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 21.03.2023 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2023 verworpen door de RVV.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 40 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster ook op 30 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam : [A.]
voornaam : [H.]
[...]
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene kwam op 04.08.2018 samen met haar meerderjarige zoon M.K [...] via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een kort familiebezoek in Nederland. Zij keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende op 12.09.2018 in België op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, zijnde K.J [...]. Deze aanvraag werd op 07.03.2019 geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 19.09.2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene op 07.10.2019 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 24.03.2020 werd geweigerd. Op 19.05.2020 diende betrokkene vervolgens een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.11.2020 werd geweigerd. Op 09.12.2020 diende betrokkene dan een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 01.06.2021 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2021 verworpen door de RVV. Op 14.12.2021 diende betrokkene hierna een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 10.06.2022 werd geweigerd. Op 28.09.2022 diende betrokkene dan een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde dochter, welke op 21.03.2023 werd geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 06.10.2023 verworpen door de RVV. Betrokkene misbruikt de

procedure van art 40 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Ten overvloede werd reeds vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en de RVV, dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen betrokkene en haar in België wonende dochter. Betrokkenes meerderjarige zoon (K.M) die in 2019 samen met haar naar België kwam maakt sedert 22.06.2021 het voorwerp uit van een inreisverbod omdat hij vijf keer na elkaar gezinshereniging aanvroeg met zijn Nederlandse schoonbroer op grond van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 62, 74/11, § 1, eerste lid en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit haar betoog blijkt dat verzoekster ook artikel 14 van het EVRM, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), de hoorplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Zij stelt het volgende:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20.

Verzoekster diende zes maal een aanvraag gezinshereniging in. De zesde maal gezinshereniging werd niet enkel geweigerd maar werd er tevens overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing door het feit dat er voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan..

Betrokkene diende inderdaad 6 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse dochter op basis van artikel 40 e.v. van de wet van 15.12.1980.

Echter motiveert men de bestreden beslissing verder als volgt:

“(..)Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40 e.v. van de wet van 15.12.1980 om louter via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen., aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van een beslissing.”

De bestreden beslissing bevat bijgevolg geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Krachtens Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoekster probeerde zijn verblijf te regulariseren.

Aangezien de vorige aanvragen geweigerd werden en verzoekster hier niet mee akkoord is, besloot zij verschillende keren om een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan verwerende partij, zoals de wet voorziet.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoekster.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximum-termijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoekster werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoekster was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat de verzoekster aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoekster gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoekster het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster bovendien ontruikt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekster en haar familie waarmee zij samenwoont, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands*

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België woont samen met haar dochter, mevrouw [K.J.]. Bovendien wonen haar twee andere dochters eveneens in België en is haar echtgenoot in 1999 gestorven. Zij heeft bijgevolg dan ook niemand die in Marokko voor haar kan zorgen. In haar vorige aanvraag dd. 14.12.2021 werd eveneens een attest van haar arts voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene hulpbehoevend is en haar dochters optreden als mantelzorgers.

Zij geniet van een stabiel privé- en familiaal leven en wenst haar leven in België verder te zetten.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar dochters in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat het privé- en familieleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat het niet wordt betwist, maar het niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoekster van haar dochters wordt gescheiden.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoekster in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van artikel 8 en 14 E.V.R.M., artikel 10 en 11 G.W. en artikel 21 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsover-schrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad

stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In deze beslissing wordt immers uiteengezet dat verzoekster, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet, een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vertrek uit het Rijk geen enkele termijn werd toegestaan. Verweerder heeft tevens toegelicht op basis van welke argumentatie hij de duur van het inreisverbod vastlegde op drie jaar. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoekster misbruik maakte van de verblijfsprocedures door telkens een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen en uiteengezet dat hij ook in aanmerking nam dat verzoekster geen afhankelijkheidsband met haar dochter heeft, dat er geen minderjarige kinderen zijn en dat ook niet werd vastgesteld dat zij medische problemen heeft. Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom hij meende dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormden om deze beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien de betrokken vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In casu staat het niet ter discussie dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegekend. De Raad merkt daarnaast op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder op die wijze handelt, maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimum-termijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen. Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoeksters situatie kenmerken. Verweerder heeft immers geduid dat verzoekster misbruik maakte van de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, door gedurende jaren, telkens nadat een aanvraag was afgewezen, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Hij heeft eveneens in aanmerking genomen dat er geen afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Nederlandse dochter kon worden vastgesteld, dat zij geen minderjarige kinderen heeft en dat zij ook niet aantoonde dat zij medische problemen heeft. Het is bijgevolg duidelijk waarom verweerder in casu opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar en waarom hij geen redenen zag om een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de overwegingen in de bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk optrad. Hierbij moet worden beklemtoond dat het geenszins kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoekster, door zesmaal een verblijfs-aanvraag in te dienen in functie van haar dochter, de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen in casu heeft misbruikt.

De overwegingen in de tweede bestreden beslissing tonen duidelijk aan dat verweerder de specifieke situatie van verzoekster in aanmerking nam en zij maakt niet aannemelijk dat enig dienstig gegeven over het hoofd werd gezien.

Verzoeksters bemerking, dat de mogelijkheid die zij heeft om de opheffing van het inreisverbod te vragen slechts theoretisch is, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.3. Waar verzoekster verder aanvoert dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen, moet worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Ook volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leiden tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

De Raad stelt vast dat verzoekster zes verblijfsaanvragen indiende en bijgevolg bezwaarlijk kan voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar situatie nader toe te lichten. Verder moet erop worden gewezen dat zij niet aantoont dat zij, indien zij bijkomend zou zijn gehoord, nog informatie had kunnen verstrekken die verweerder onbekend was en die hem ervan had kunnen weerhouden om een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord alvorens de tweede bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van het hoorrecht, die tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient allereerst te worden gesteld dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. In voorliggende zaak is verzoekster, die zes aanvragen indiende om, als persoon ten laste van haar Nederlandse dochter, tot een verblijf te worden toegelaten er duidelijk niet in geslaagd om aan te tonen dat zij effectief afhankelijk is van een verwant in België. Al haar verblijfsaanvragen werden immers afgewezen en de beroepsprocedures die zij instelde tegen drie van deze beslissingen werden in haar nadeel beslecht. Door erop te wijzen dat haar echtgenoot in 1999, en dus bijna twintig jaar voor zij naar België reisde, is overleden toont zij niet aan dat zij afhankelijk is van een familielid in België. Zij toont dit evenmin aan door voor te houden dat zij niemand in Marokko heeft om voor haar te zorgen. Verzoekster verwijst ook nog naar een attest dat zij aanbracht bij een van haar verblijfsaanvragen dat, op haar vraag, werd opgesteld door een arts en waarin wordt aangegeven dat zij hulpbehoevend is, dat haar dochters als mantelzorgers optreden en dat het voor haar gezondheid dus belangrijk is dat zij in de buurt van haar dochters kan wonen. Verweerder heeft dit attest evenwel in aanmerking genomen bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag waarbij dit attest werd gevoegd en in zijn beslissing inzake deze aanvraag uiteengezet dat hij hieruit niet kan afleiden dat verzoekster in haar land van herkomst effectief ten laste is van haar Nederlandse dochter. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit stuk opnieuw en anders diende te worden beoordeeld bij het nemen van de in casu bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De Raad merkt, ten overvloede, op dat in dit attest nergens wordt gesteld dat verzoekster een concreet medisch probleem heeft dat toelaat te besluiten dat zij niet in Marokko kan verblijven omdat de zorgen er niet beschikbaar zijn. Uit dit attest blijkt evenmin dat alleen haar dochters bijstand kunnen geven. In dit verband moet worden geduid dat verweerder in de tweede bestreden beslissing heeft opgemerkt dat verzoekster met haar meerderjarige zoon naar België kwam en dat ook hij zijn verblijfsaanvragen afgewezen zag.

Daarnaast dient de Raad op te merken dat de tweede bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er dan ook niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een echte inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit deze verdragsbepaling kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE

LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er kan niet worden besloten dat er gegevens zijn die toelaten te besluiten dat verzoekster niet, zoals voorheen, met haar meerderjarige zoon in Marokko zou kunnen verblijven en de bestaande banden met familieleden en vrienden in België niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze personen uit te nodigen voor een bezoek.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de tweede bestreden beslissing te nemen.

Uit de overwegingen in de tweede bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM in aanmerking nam en er wordt niet aangetoond dat zijn standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat de tweede bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is, zodat de in dit artikel opgenomen verplichting niet van toepassing is. Er kan derhalve niet worden besloten dat deze bepaling, bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, werd geschonden.

2.1.2.6. De beschouwingen van verzoekster leiden ook niet tot het besluit dat verweerder door de tweede bestreden beslissing te nemen artikel 14 van het EVRM, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of artikel 21 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing stelt dat er geen [...] termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op basis van artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet, m.n. er bestaat een risico op onderduiken.

artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

Verzoekster woont al jaren op het zelfde adres. Er is bijgevolg dan ook geenszins een risico op onderduiken zoals de bestreden beslissing beweert.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers geduïd dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemde-lingenwet, nadat hij vaststelde dat verzoekster in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet

vereiste documenten. Hierbij heeft hij gespecificeerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of van een verblijfstitel. Hij heeft ook gesteld dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, waarin is voorzien dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking nam om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft toegelicht dat geen afhankelijkheidsband kon worden vastgesteld tussen verzoekster en haar Nederlandse dochter, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België en dat zij geen medische problematiek heeft aangetoond. Verweerder heeft ook uiteengezet waarom hij de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet zag als een beletsel om de bestreden beslissing te nemen. Daarnaast heeft verweerder in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk gesteld dat hij toepassing maakte van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoekster geen termijn toe te kennen voor een vrijwillig vertrek. Hij heeft aangegeven van oordeel te zijn dat er in casu een risico op onderduiken bestaat. Hierbij heeft verweerder gebruik gemaakt van het criterium dat is opgenomen in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf of een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verweerder heeft hieromtrent aangegeven dat verzoekster misbruik maakte van de verblijfsprocedures door telkens een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Deze motivering laat verzoekster toe te begrijpen om welke redenen de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorg-vuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. In dit wetsartikel is voorzien dat verweerder kan afwijken van de verplichting om een termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

In artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet wordt risico op onderduiken gedefinieerd als *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat een vreemdeling onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het staat in voorliggende zaak vast dat verzoekster telkens nadat haar verblijfsaanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Door te stellen dat zij reeds jaren op hetzelfde adres verblijft toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij herhaalde malen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende nadat de voorgaande aanvraag werd afgewezen en dat, overeenkomstig 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, hieruit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gedrag van verzoekster toont aan dat zij niet van plan is om enig gevolg te geven aan de beslissingen van verweerder die tot gevolg hebben dat zij het Rijk moet verlaten. In deze omstandigheden is het daarom niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat.

Er kan verder niet worden besloten dat verweerder de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig dienstig gegeven over het hoofd zag. Waar verzoekster nog stelt dat de zorgvuldigheidsplicht impliceert dat haar direct en persoonlijk om inlichtingen diende te worden gevraagd en dat haar de kans diende te worden gegeven om stukken neer te leggen om haar voorstelling van de feiten geloofwaardig te maken, moet worden onderstreept dat de feiten waarop verweerder zich baseert vast staan en dat verzoekster niet aantoonde dat zij, indien zij verder zou zijn bevraagd, nog enige relevante inlichting had kunnen verstrekken, zodat, opnieuw, niet kan worden vastgesteld dat zij enig belang heeft bij haar kritiek dat een meer doorgedreven onderzoek, waarbij zij werd gehoord, diende te worden doorgevoerd.

Tot een schending artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK